

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 387/2016
21.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Драгише Ђорђевића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Ј., због кривичног дела угржавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј., адвоката М.М., поднетом против правноснажних решења Основног јавног тужиоца у Врању Кт 1355/13 од 11.12.2015. године и Основног суда у Врању Кв 862/15 од 11.01.2016. године, у седници већа одржаној 21.04.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј., адвоката М.М., па **СЕ УКИДАЈУ** правноснажна решења Основног јавног тужиоца у Врању Кт 1355/13 од 11.12.2015. године и Основног суда у Врању Кв 862/15 од 11.01.2016. године и предмет враћа Основном јавном тужиоцу у Врању на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Основног јавног тужиоца у Врању Кт 1355/13 од 11.12.2015. године одбијен је као неоснован захтев за исплату нужних издатака и награде изабраном браниоцу окривљеног Д.Ј., адвокату М.М., у поступку против окривљеног због кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ.

Решењем Основног суда у Врању Кв 862/15 од 11.01.2016. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.Ј., адвоката М.М., изјављена против решења о трошковима Основног јавног тужиоца у Врању Кт 1355/13 од 11.12.2015. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Д.Ј., адвокат М.М., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијана решења и предмет врати првостепеном органу на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Врховни касациони суд најпре налази да из списка предмета произилази да је решењем Основног јавног тужиоца у Врању Кт 1355/13 од 10.07.2015. године одбачена кривична пријава поднета против окривљеног Д.Ј., због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, из разлога јер постоје околности које трајно искључују гоњење, при чему је поводом те кривичне пријаве у предистражном поступку окривљени Д.Ј. саслушан пред Основним јавним тужиоцем у Врању 21.07.2014. године у присуству свог браниоца адвоката М.М., те да је бранилац окривљеног присуствовао у том предистражном поступку и 27.02.2015. године испитивању сведока С.С., Б.Т. и М.С., те да је приступио и дана 28.05.2015. године када је одложено испитивање сведока З.С. Након тога окривљени Д.Ј. је преко браниоца адвоката М.М. поднео захтев за накнаду трошкова на име ангажовања браниоца у предметном предистражном поступку, а који захтев је побијаним првостепеним решењем одбијен као неоснован из разлога што у конкретном случају у смислу члана 7. ЗКП није дошло до покретања кривичног поступка, већ је исти окончан одбачајем кривичне пријаве. Жалба браниоца окривљеног против наведеног решења одбијена је као неоснована побијаним другостепеним решењем, а у образложењу решења је наведено да у конкретном случају тражени трошкови не представљају трошкове кривичног поступка, јер су исти настали у стадијуму предистражног поступка.

Изнети закључци у побијаним решењима не могу се прихватити из следећих разлога:

Одредбом члана 2. став 1. тачка 14) ЗКП, који члан регулише значење израза употребљених у том законнику изразом „поступак“ прописан је предистражни поступак и кривични поступак.

Одредбом члана 261. став 1. ЗКП је прописано да трошкови кривичног поступка су издаци учињени поводом поступка од његовог покретања до његовог завршетка, док је ставом 2. тачком 7) истог члана између осталог прописано да трошкови кривичног поступка обухватају и награду и нужне издатке браниоца.

Одредбом члана 265. став 1. ЗКП је прописано да кад се обустави кривични поступак или се оптужба одбије или се окривљени ослободи од оптужбе, изрећи ће се у решењу, односно пресуди да трошкови кривичног поступка из члана 261. став 2. тач.1) до 6) овог законика, нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда браниоца и пуномоћника (члана 103. став 3.), као и награда вештака и стручног саветника, падају на терет буџетских средстава суда.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, по оцени овог суда, не могу се прихватити закључци дати у образложењу побијаних решења да окривљеном не припадају трошкови поступка, с обзиром на то да у конкретном случају кривични поступак није ни покренут у смислу члана 7. ЗКП, те да су тражени трошкови настали у стадијуму предистражног поступка, управо из разлога јер одредба члана 261. став 1. ЗКП, који члан регулише трошкове кривичног поступка, прописује да су то издаци учињени поводом „поступка“, дакле и предистражног и кривичног поступка (члан 2. став 1. тачка 14) ЗКП).

При томе, по налажењу Врховног касационог суда, правно дејство које решење о одбачају кривичне пријаве има у односу на трошкове који су настали у поступку поводом кривичне пријаве се може поистоветити са правним дејством које обустава кривичног поступка производи у односу на трошкове кривичног поступка.

Полазећи од наведеног, по оцени овог суда, у побијаним решењима је повређен закон у смислу члана 441. став 4. ЗКП, јер како је у конкретном случају у поступку поводом кривичне пријаве (предистражном поступку) окривљени Д.Ј. имао трошкове на име ангажовања браниоца, те како је кривична пријава против њега решењем Основног јавног тужиоца у Врању одбачена, то захтев за накнаду предметних трошкова, браниоца окривљеног није могао да буде одбијен како је то учињено нижестепеним одлукама повредом наведених законских одредби.

Због наведеног, побијана решења су морала бити укинута и предмет враћен Основном јавном тужиоцу у Врању на поновно одлучивање.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.**